

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobců:

- a) **M. E.**, st. př. X
t. č. pobytem X
- b) **Z. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- c) **F., E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- d) **B. A. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- e) **D. C. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X
- f) **A. E.**, st. př. X
t. č. pobytem: X

zastoupených JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. MV-74202-9/OAM-2020,

takto:

I. Žaloba **s e z a m í t á.**

II. Žalobci **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2020, č. j. MV-74202-9/OAM-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 3. 2020, č. j. CPR-5324-31/ČJ-2020-931200-SV, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 3. 2020, č. j. CPR-5324-37/ČJ-2020-931200-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 2 let. V souladu s ustanovením § 118 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců byla dále žalobkyni a) – dále také jen „žalobkyni“ stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Zároveň bylo rozhodnuto, že na žalobkyni a) se nevztahují důvody znemožňující vycestování.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla následující skutečnost. Dne 30. 1. 2020 v 10:00 hod. byla žalobkyně kontrolována policisty Příjímacího střediska cizinců Zastávka (PSC Zastávka), kam se dostavila jako účastník řízení vedeného s jejím manželem O. E., nar. X, st. přísl. Turecko. Svoji totožnost prokázala cestovním pasem č. X vydaným na její osobu s platností do 20. 4. 2022, ale bez platného oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně bylo lustrací dané cizinky v příslušných informačních systémech PČR zjištěno, že měla veden záznam v evidenci nežádoucích osob s platností od 7. 6. 2011 do 7. 6. 2012, jelikož jí bylo uloženo správní vyhoštění, a to rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 1. 6. 2011, č. j. CPR-5403/ČJ-2011-004025-SV. Dále žalobkyně nerespektovala povinnost opustit území České republiky, která jí byla stanovena rozhodnutími Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 25. 1. 2019, č. j. KRPB-105855-27/ČJ-2018-060022-50A (dále též „první rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území“), a ze dne 14. 10. 2019, č. j. KRPB-116670-33/ČJ-2019-060027-50A (dále též „druhé rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území“). V případě druhého rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území měla žalobkyně povinnost vycestovat z území nejpozději do 31. 12. 2019, což neučinila, protože minimálně od 1. 1. 2020 do 30. 1. 2020 pobývala na území České republiky neoprávněně.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení, obsah správního spisu a námitky, které byly proti prvostupňovému rozhodnutí uplatněny. V této souvislosti se podrobně zabýval pobytovou minulostí žalobkyně jak v rámci azylového řízení, tak v kontextu jejích žádostí o udělení některých forem pobytového oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců.
5. Dále se žalovaný vyjadřoval k bezpečnostní situaci v zemi původu, k čemuž se vztahovala závazná stanoviska, která byla za tímto účelem během správního řízení vyžádána (konkrétně závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 31. 1. 2020, ev. č. ZS51097, a v odvolacím řízení závazné stanovisko ministra vnitra 19. 8. 2020, č.j. MV-78584-2/OAM-2020).
6. Podle názoru žalovaného bylo v řízení spolehlivě prokázáno, že žalobkyně svým jednáním naplnila oba zákonné důvody pro uložení správního vyhoštění, protože na území České republiky pobývala v rozhodnou dobu neoprávněně, přičemž současně mařila výkon již uvedených rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území. K tomu žalovaný doplnil, že jednání žalobkyně, která opakovaně a neúspěšně podává žádosti o udělení mezinárodní ochrany, svědčí o její snaze zneužívat institutu azylu či doplňkové ochrany za účelem legalizace pobytu na území.
7. Podle názoru žalovaného žalobkyně usilovala o využití délky azylových řízení k tomu, aby mohla požádat o udělení povolení k trvalému pobytu pro sebe a své nezletilé děti, přestože na území České republiky vstoupila nelegálně. Doposud navíc nebylo žádné pobytové oprávnění dlouhodobého charakteru uděleno jak žalobkyni, tak jejímu manželovi a pěti nezletilým dětem.
8. Ve vztahu k namítanému zásahu do soukromého a rodinného života pak žalovaný uvedl, že žalobkyně do České republiky přicestovala v letech 2008 a 2011 na základě rozhodnutí svého manžela, se kterým žije spolu s jejich nezletilými dětmi ve společné domácnosti. Již si zde zvykla a nechce, aby její děti vyrůstaly v prostředí, které neznají. Jinak však žalobkyně nemá na území České republiky žádné další vazby či závazky. Nepracuje a stará se pouze o chod rodiny a domácnosti. Případné překážky návratu do vlasti spojovala výhradně s osobou svého manžela, který měl být politicky aktivní, za což může být v případě vycestování do Turecka postižen či pronásledován.
9. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně je stejně jako její manžel a nezletilé děti státním občanem Turecka. Přestože její děti neovládají turecký jazyk, komunikují s rodiči kurdsky. Jedná se o jazyk, který je v některých oblastech Turecka běžně používán. K integraci dětí do turecké společnosti může navíc přispět vazba na ostatní rodinné příslušníky, kteří v domovské zemi v současné době žijí. Zásah do soukromého a rodinného života žalobců je proto přiměřený.
10. K tomu žalovaný doplnil, že žalobkyně podala v roce 2015 žádost o udělení trvalého pobytu, přičemž dané řízení ještě nebylo pravomocně skončeno. Zákon o pobytu cizinců však s podáním daného druhu žádosti vznik tzv. fikce pobytu nespojuje. Stejně tak žalobkyně podala žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, ale v době, kdy žádným pobytovým oprávněním nedisponovala. Naopak s ní bylo v rozhodnou dobu vedeno řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo následně

překvalifikováno na uložení povinnosti opustit území České republiky. Oprávnění k pobytu jí proto ani tímto způsobem nevzniklo.

III. Žaloba

11. V žalobě bylo namítáno, že správní orgány nezohlednily návrhy na doplnění dokazování, které byly ve správním řízení uplatněny. Žalobkyně poté zdůvodnila, že má v případě návratu do vlasti obavu z pronásledování svého manžela ze strany státní moci, a to nejen kvůli kurdské národnosti, ale také jeho politickému přesvědčení (pozn. soudu: *v žalobě je na některých místech chybně spojována politická aktivita přímo s osobou žalobkyně, což je nepochybně důsledkem podání identické žaloby právním zástupcem v souvisejícím řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 60/2020*). Stejně tak bylo v žalobě zpochybněno, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně.
12. Konkrétně se žalobkyně dovolávala toho, že podala v minulosti žádost o udělení povolení k trvalému pobytu, o které nebylo doposud pravomocně rozhodnuto, a to s odkazem na probíhající řízení u zdejšího soudu o žalobě, které byl přiznán odkladný účinek. Kromě toho žalobkyně podala žádost o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, o které rovněž nebylo doposud rozhodnuto. Případné průtahy řízení ve vztahu k rozhodnutí o uvedené žádosti nelze klást k tíži žalobkyně.
13. Současně žalobkyně zpochybnila závěry obsažené v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ČR, ve kterém byla posuzována možnost vycestování žalobkyně do země původu. Podle jejího názoru bylo totiž založeno na neaktuálních informacích o zemi původu, resp. takových, které nereflektují změnu turecko-syrských vztahů v důsledku invaze Turecka v průběhu října 2019. V rámci zasažených pohraničních oblastí byly ze strany tureckých státních orgánů považovány za nepřátele také kurdské jednotky, které v dané oblasti působí. Přestože pak bylo k odvolání žalobkyně opatřeno závazné stanovisko Ministra vnitra ČR doplněné o další informace, ani tyto nebyly ve vztahu k aktuální situaci v zemi původu relevantní.
14. V této souvislosti bylo zdůrazněno, že manžel žalobkyně finančně podporoval kurdské samosprávné organizace a obranné milice YPG/YPJ, v důsledku čehož mu hrozí pronásledování či vznik vážné újmy podle příslušných ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Výše uvedený konflikt jen prohloubil tlak tureckých státních orgánů jak vůči samotným Kurdům žijícím v syrském pohraničí, tak vůči kurdským politickým uskupením.
15. Realizace správního vyhoštění žalobkyně navíc povede k tomu, že s ní budou nuceny vycestovat také její nezletilé děti, což bude mít za následek nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života. Důvodem je skutečnost, že děti zde řadu let plní povinnou školní docházku a neumějí turecký jazyk, neboť na území České republiky žijí téměř celý život. Správní orgány však dané okolnosti v odůvodnění svých rozhodnutí řádně nezohlednily.
16. V závěru žaloby pak bylo kromě již uvedeného namítáno, že prvostupňovým správním orgánem odkazovaný rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě v trestní věci manžela žalobkyně (pozn. soudu: *v žalobě je daný rozsudek opět chybně spojován s osobou žalobkyně*) není v tomto řízení relevantní, neboť k uložení správního vyhoštění došlo z důvodu údajné neoprávněnosti pobytu na území. Daným rozhodnutím navíc nebyl

manželu žalobkyně uložen trest vyhoštění, přestože byl uznán vinným za spáchání trestných činů, které vykazují vyšší míru společenské škodlivosti.

17. Na základě výše uvedeného žalobci krajskému soudu navrhli, aby napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů souvisejících s podáním žaloby a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

18. Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že s podanou žalobou nesouhlasí. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí byly podrobně uvedeny všechny okolnosti svědčící o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákonem, a to na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. V této souvislosti žalovaný podrobně zrekapituloval zejména obsah závazných stanovisek a souvisejících informací o zemi původu, ze kterých nevyplývá, že by vycestování žalobkyně či jejích nezletilých dětí nebylo možné, resp. že by mu bránila nějaká překážka, ať už z hlediska bezpečnosti, tak dalšího vedení soukromého a rodinného života. Žalobkyně v Turecku nikdy problémy neměla, přičemž tam žijí její rodiče, čtyři sestry a dva bratři.
19. K tomu žalovaný doplnil, že námitka neaktuálnosti či irelevance jednotlivých informací a zpráv o zemi původu nebyla ničím doložena. Stejně tak se žalovaný neztotožnil s tvrzenou oprávněností pobytu žalobkyně v důsledku podání jednotlivých žádostí o udělení různých forem pobytového oprávnění. Zákon o pobytu cizinců totiž s jejich podáním nespojuje tzv. fikci pobytu, popř. vyžaduje, aby cizince v danou dobu disponoval příslušným pobytovým oprávněním, což žalobkyně nesplňuje. Závěrem žalovaný mimo jiné doplnil, že žalobkyně dne 21. 9. 2020 vycestovala do Turecka, což je informace, která byla do správního spisu doplněna.
20. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

21. Ve správním spisu se nachází zejména úřední záznam ze dne 30. 1. 2020, na základě kterého bylo téhož dne vydáno oznámení o zahájení řízení ve věci správního řízení. Prvostupňový správní orgán v této souvislosti obstaral kopii cestovního dokladu žalobkyně a provedl lustraci její osoby v příslušných informačních systémech PČR. Výsledky této lustrace jsou součástí spisové dokumentace.
22. Prvostupňový správní orgán následně provedl výslech žalobkyně jako účastníka řízení, o čemž byl pořízen protokol ze dne 30. 1. 2020. Z jeho obsahu vyplývá, že žalobkyně poprvé přicestovala do České republiky v roce 2008 a neúspěšně požádala o udělení azylu. Znovu pak přicestovala v roce 2011 v nákladovém prostoru kamionu, přičemž dále čtyřikrát neúspěšně žádala o udělení mezinárodní ochrany. Zamítnuta byla rovněž její pozdější žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. Ve věci však podala odvolání. Manžel žalobkyně měl mít v Turecku již v roce 2008 problémy, protože musel vycestovat a ona ho s dětmi následovala. Sama v domovské zemi žádné potíže neměla. Českou republiku vybral jako cílovou zemi její manžel.
23. Pobytové záležitosti žalobkyně vyřizoval především její manžel. V Turecku má žalobkyně rodiče a sourozence. Vrátit se však nechce, a to z důvodu možného vzniku

problémů na straně manžela a také proto, že děti od malička vyrůstají v České republice, chodí zde do školy a mají kamarády. Turecký jazyk neovládají. Žalobkyně v současné době nepracuje. Stará se pouze o rodinu a chod domácnosti. Její manžel podniká prostřednictvím obchodní společnosti.

24. Za účelem zjištění skutkového stavu věci prvostupňový správní orgán provedl dne 30. 1. 2020 výslech manžela žalobkyně O. E., která k věci mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval kamionem v roce 2011, kdy poprvé neúspěšně požádal o udělení azylu. O několik let později podal rovněž žádost o udělení povolení k trvalému pobytu. Jeho žádosti nebylo sice vyhověno, ale čeká na vydání rozhodnutí Krajského soudu v Brně, který by měl zamítavé rozhodnutí přezkoumat. Jako důvod vycestování z Turecka manžel žalobkyně uvedl kurdskou národnost a politické aktivity spočívající ve finanční podpoře uskupení YPG, YPJ a QSD, které jsou tamními orgány považovány za teroristické subjekty. Má proto obavu, že by mohl být v případě návratu do vlasti uvězněn. V Turecku žijí jeho rodiče a sourozenci, a to ve městě Izmir. V České republice žije se svoji manželkou a nezletilými dětmi.
25. Prvostupňový správní orgán do správního spisu dále založil závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 31. 1. 2020, ev. č. ZS51097, podle kterého je vycestování žalobkyně do země původu možné. K danému stanovisku byly přiloženy následující informace a zprávy o zemi původu: Informace OAMP ze dne 21. září 2018 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Turecko; Informace MZV ČR ze dne 16. 5. 2018 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti (Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí) – Turecko; Informace OAMP ze dne 9. 5. 2018 – Postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace (Kurdská strana pracujících).
26. Kromě toho byly do správního spisu založeny kopie již uvedených rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území ze dne 25. 1. 2019 a ze dne 14. 10. 2019. Poté, co žalobkyně podala prostřednictvím svého právního zástupce písemné vyjádření k podkladům ze dne 21. 2. 2020, byl správní spis doplněn o výsledky lustrace jejích nezletilých dětí v cizineckém informačním systému PČR. Prvostupňový správní orgán následně přistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému bylo podáno odvolání. V kontextu odvolacích námitek si žalovaný vyžádal vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR ze dne 19. 8. 2020, č. j. MV-78584-2/OAM-2020, kterým bylo ministrem vnitra ČR potvrzeno původní závazné stanovisko ze dne 31. 1. 2020, podle něhož je vycestování žalobkyně možné.
27. K danému závaznému stanovisku byly kromě dosavadních informací a zpráv o zemi původu přiloženy následující dokumenty: Informace Ministerstva vnitra Velké Británie (říjen 2019) – Turecko; Informace OAMP ze dne 24. 1. 2020 – Kurdové (Postavení ve společnosti, politické strany a politická reprezentace, Kurdská strana pracujících) – Turecko; Informace OAMP ze dne 24. 7. 2020 – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Turecko.
28. Následně došlo k vydání napadeného rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu. Žalovaný poté do správního spisu založil výpis záznamu z cizineckého informačního systému a související podklady, ze kterých vyplývá, že žalobkyně dne 21. 9. 2020 vycestovala letecky z Prahy do Istanbulu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
30. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
31. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
32. Žaloba **není důvodná**.
33. V žalobě bylo předně namítáno, že nebyly splněny zákonné předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti krajský soud připomíná, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění nejen z důvodu neoprávněnosti pobytu, ale také proto, že mařila předcházející rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území České republiky, pokud ve stanovené době nevycestovala zpět do vlasti.
34. Žalobní argumentace nicméně směřuje výlučně proti tvrzené neoprávněnosti pobytu ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, a to s odkazem na podané žádosti o udělení trvalého pobytu a žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění na území.
35. Pokud se jedná o řízení ve věci žádosti o udělení trvalého pobytu podle § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která byla žalobkyní podána dne 6. 5. 2015, nebylo jí ve správním řízení vyhověno. Podle výsledků lustrace žalobkyně v cizineckém informačním systému, které jsou ve správním spisu založeny, je daná žádost v současné době opětovně posuzována v rámci odvolacího řízení.
36. Bez ohledu na výše uvedené skutečnosti však dává zdejší soud za pravdu žalovanému v tom, že zákon o pobytu cizinců s podáním daného druhu žádosti vznik oprávnění k pobytu do okamžiku pravomocného skončení řízení nespojuje. Vznik tzv. fikce pobytu automaticky nastává pouze v zákonem výslovně stanovených případech, mezi které žádost o udělení trvalého pobytu podle ust. § 67 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců nespadá. Zdejší soud poté není kompetentní k tomu, aby v tomto řízení jakkoliv předjímal výsledek jiného správního řízení ve věci žalobkyně, které nebylo ke dni vydání rozhodnutí o správním vyhoštění pravomocně skončeno. Ani následného udělení daného druhu oprávnění k pobytu by navíc oprávněnost pobytu zpětně nezakládalo.
37. Co se týče v žalobě blíže nespecifikovaného podání žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění na území, krajský soud opětovně vycházel z již uvedených výsledků lustrace dané osoby, ze kterých vyplývá, že žalobkyně podala žádost o udělení daného

druhu pobytového oprávnění dne 9. 5. 2018, přičemž o ní ještě nebylo v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodnuto.

38. Z tvrzení žalobkyně ani spisové dokumentace ovšem nevyplývá, že by k podání žádosti o udělení víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu ust. § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců přistoupila v době, kdy disponovala platným oprávněním k pobytu, což je nutnou podmínkou ke vzniku tzv. fikce pobytu podle ust. § 60 odst. 7 téhož zákona. Naopak je z výsledků lustrace její osoby a dalších podkladů zřejmé, že k podání dané žádosti přistoupila v době, kdy vůči ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které nakonec vyústilo ve vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky.
39. Ani na základě podání této žádosti proto nelze na pobyt žalobkyně v době od 1. 1. 2020 do 30. 1. 2020 pohlížet jako na oprávněný, protože prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, pokud danou okolnost považoval vedle maření předcházejících řízení o uložení povinnosti opustit území za důvod pro uložení správního vyhoštění.
40. Kromě toho bylo v žalobě namítáno, že správní orgány při rozhodování sice vycházely ze závazných stanovisek, ale ta nebyla založena na dostatečně aktuálních informacích a zprávách o zemi původu, neboť nerefletovala důsledky turecko-syrského konfliktu v pohraničních oblastech během roku 2019, a to zejména ve vztahu k tamním občanům kurdské národnosti, popř. osobám, které ozbrojená kurdská uskupení finančně či jinak podporovaly. V této souvislosti bylo argumentováno postavením manžela žalobkyně, který měl aktivně podporovat uskupení YPG, které je v Turecku považováno za teroristickou organizaci.
41. K tomu krajský soud předně uvádí, že obě závazná stanoviska byla vydána za účelem posouzení možnosti vycestování žalobkyně, nikoliv jejího manžela, kterému bylo uloženo správní vyhoštění v jiném řízení, a to rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, který je v současné době předmětem řízení o žalobě vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 60/2020.
42. Ve správním řízení pak žalobkyně vypověděla, že sama v domovské zemi původu žádné problémy neměla. Současně neuvedla žádné okolnosti svědčící o tom, že by byla politicky aktivní. Naopak vycestovala na základě rozhodnutí svého manžela, který vybral Českou republiku jako cílovou zemi. Návratu do Turecka se žalobkyně obává pouze kvůli možným problémům svého manžela, který se měl podílet na financování výše uvedených ozbrojených kurdských uskupení. Tvrzené překážky vycestování se tak netýkají přímo žalobkyně, ale jejího manžela.
43. V minulosti ostatně žalobkyně z obdobných důvodů opakovaně podávala žádosti o azyl či doplňkovou ochranu, aniž by jí byla některá z forem mezinárodní ochrany udělena. Tvrzená hrozba pronásledování či vzniku vážné újmy jsou přitom okolnosti, které by měly být podle názoru zdejšího soudu primárně zohledněny zejména v řízení podle zákona o azylu. Pouze nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že žalobkyně podle aktualizovaných údajů získaných žalovaným z cizineckého informačního systému PČR dne 21. 9. 2020 dobrovolně vycestovala do Turecka, což nesvědčí o tom, že by se ze strany tureckých státních orgánů vůči své osobě čehokoliv obávala.

44. Za účelem zjištění skutkového stavu věci pak byla ve správním řízení kromě výpovědi žalobkyně a jejího manžela obstarána dvě závazná stanoviska, která byla založena na větším množství informací a zpráv o zemi původu, přičemž reflektovala období mezi lety 2018 až 2019. Podle názoru zdejšího soudu se pak nelze ztotožnit se závěrem učiněným v žalobě proti napadenému rozhodnutí, podle kterého je většina těchto podkladů nepoužitelná či irelevantní. Postavení kurdské menšiny v Turecku nepochybně prochází určitým vývojem, který však nelze redukovat pouze na události turecko-syrského konfliktu během měsíce října roku 2019. V žalobě je navíc opomenuto, že závazné stanovisko ze dne 19. 8. 2020 bylo založeno rovněž na Informaci OAMP ze dne 24. 1. 2020, která již na argumentované zhoršení turecko-syrských vztahů okrajově reagovala.
45. Pokud pak krajský soud odhlédne od toho, že výše uvedená invaze se odehrála již v roce 2019, aniž by byly přinejmenším z veřejně dostupných zdrojů známy indicie svědčící o eskalaci daného konfliktu, mělo by to pro nyní posuzovanou věc význam jedině za předpokladu, že by žalobkyně byla z konkrétních důvodů přímo ohrožena. Dané ohrožení však nelze podle názoru zdejšího soudu dovozovat pouze z příslušnosti ke kurdské národnosti. Z jednotlivých zpráv o zemi původu vyplývá, že Kurdové sice mohou v Turecku čelit určitým formám diskriminace nebo omezení oproti ostatním tureckým občanům, ale nikoliv v takovém rozsahu, aby se dalo obecně hovořit o systematické pronásledování dané skupiny obyvatel.
46. Ke stejnému závěru lze dospět také na základě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla potvrzena v nedávno vydaném rozsudku příslušného soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 – 54: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).“*
47. Ostatně také v žalobě bylo argumentováno tím, že již uvedený turecko-syrský konflikt má mít zásadní dopad především na příslušníky kurdské menšiny žijící v dané

pohraniční oblasti, popř. na osoby, které se přímo či nepřímo aktivně podílely na činnosti některých ozbrojených kurdských uskupení. Z výpovědi žalobkyně a dalších podkladů však nevyplyvá, že by se na ni alespoň jedna z uvedených podmínek vztahovala, a to vyjma údajného a nijak doloženého financování kurdských uskupení YPG ze strany jejího manžela, k čemuž se již krajský soud vyjádřil v rámci vypořádání předcházejících žalobních námitek. Správní orgány proto nepostupovaly v rozporu se zákonem, pokud v tomto směru další důkazy neprováděly.

48. Kromě toho bylo v žalobě namítáno, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dojde k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně a jejích nezletilých dětí, které budou za účelem zachování rodinných vazeb nuceny vycestovat do Turecka, přestože jsou v české společnosti od útlého věku integrovány a turecký jazyk neovládají.
49. K tomu krajský soud předně uvádí, že každé nucené vycestování cizince, který delší dobu pobývá na území České republiky, lze považovat za zásah do soukromého a rodinného života. Podle ustálené judikatury je tak možné uvažovat o naplnění překážky vycestování ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pouze za předpokladu, že takový zásah je nepřiměřený, a to s ohledem na individuální okolnosti případu, jako je rovněž povaha a intenzita porušení právních předpisů ze strany cizince či obecně ohrožení souvisejícího veřejného zájmu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 Azs 276/2016 – 22).
50. V nyní projednávané věci není sporné, že žalobkyně na území České republiky pobývala spolu se svým manželem a nezletilými dětmi řadu let, a to v návaznosti na opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany či některých forem pobytových oprávnění. Je rovněž zřejmé, že k narození některých dětí žalobkyně došlo v době, kdy jí již nebyl udělen azyl či doplňková ochrana, popř. jiná forma dlouhodobého povolení k pobytu. Na českém území tak založila nové rodinné poměry, aniž by mohla oprávněně očekávat, že je zde bude moci také v budoucnu rozvíjet a realizovat.
51. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud souhlasí s tím, že je nutné reflektovat také zájmy nezletilých dětí, které svoji pobytovou situaci nijak nezavinily, v České republice od malička vyrůstají a s žalobkyní žijí ve společné domácnosti. Z toho důvodu se krajský soud dále zabýval tím, zda bude v případě následování žalobkyně do země původu do jejich dalšího vývoje nepřiměřeně zasaženo či nikoliv, ačkoliv jim správní vyhoštění nebylo uloženo.
52. Z aktuálních informací a zpráv o zemi původu, které jsou součástí spisové dokumentace, vyplývá, že kurdština není nadále zakázána a je možné ji používat také v běžných situacích společenského života. Došlo tak k oslabení dříve vyvíjeného tlaku na příslušníky kurdské národnosti, aby ve veřejném prostoru používali výhradně turecký jazyk. V této souvislosti dochází rovněž k vedení vyučování v kurdštině, byť na soukromých či vysokých školách. Ve veřejných školách na nižším vzdělávacím stupni jsou naopak předměty vyučovány převážně v turečtině, což může zejména pro kurdské rodiny z jihovýchodních částí Turecka představovat jazykovou bariéru. Obecně však není Kurdům vzdělávání právně či jinak znemožněno (viz např. Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – říjen 2019 – Turecko).

53. Pokud bylo v žalobě argumentováno tím, že nezletilé děti žalobkyně neumějí turecky, ale mluví pouze plynule česky a kurdsy, nelze opomenout, že se tak jejich situace v případě návratu do vlasti nijak zásadně neliší od některých kurdských rodin žijících ve výše uvedených oblastech, jejichž děti jsou v případě studia na veřejné škole nuceny naučit se používat turecký jazyk, pakliže jim rodiče nemohou z důvodu nedostatku finančních prostředků zajistit vzdělání v soukromé sféře.
54. Všechny děti mají turecké státní občanství, přičemž část jejich rodiny žije v Turecku (město Izmir), a to jak ze strany matky, tak otce. Rodinní příslušníci jim proto mohou být při integraci do tamní společnosti nápomocni. V případě vycestování nezletilých dětí nedojde ani k jejich odloučení od rodičů, neboť bylo oběma uloženo správní vyhoštění (viz související řízení ve věci manžela žalobkyně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 60/2020).
55. Na území České republiky jinak žalobkyně ani její nezletilé děti nemají kromě přátelských či kamarádských vztahů pevné rodinné vazby. Kromě toho ve správním řízení nevyplynulo ani riziko nedostatku finančních prostředků za účelem přesídlení do země původu, a to jak s ohledem na část rodiny žijící v Turecku, tak majetkové poměry manžela žalobkyně, který v České republice podniká prostřednictvím obchodní společnosti a vlastní několik nemovitostí.
56. Z toho důvodu dospěl krajský soud k závěru, že daná žalobní námitka není důvodná, protože případné vycestování žalobců nebude mít za následek nepřiměřený zásah do jejich soukromého a rodinného života, resp. nebude ani v zásadním rozporu s všeobecným požadavkem na respektování nejlepšího zájmu nezletilého dítěte.
57. Co se pak týče namítaného zohlednění trestního rozsudku Okresního soudu v Jihlavě, krajský soud zdůrazňuje, že dané rozhodnutí se netýká samotné žalobkyně, ale výhradně jejího manžela, pročez k němu nebylo v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí nijak přihlíženo. Uvedená námitka je tak důsledkem nepozornosti právního zástupce, který na více místech žaloby zaměňuje či navzájem směšuje sice související, ale jinak samostatná a skutkově do jisté míry odlišná řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně a jejího manžela.

VII. Závěr a náklady řízení

58. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
59. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. prosince 2020

Ph.D., v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch,
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.